

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

לפני כב' השופט גרשון גונטובניק-אב"ד, כב' השופטת עינת רביד, כב' השופט נפתלי שילה

יגאל שגיא
בעצמו

המערער

נגד

רשות המיסים – מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלחנן וייס

המשיבה

פסק דין

השופט גרשון גונטובניק – אב"ד

לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב – יפו מיום 7.8.24 (כב' השופטת מלכה ספינזי-שניאור) בת"א 48745-11-22.

פסק הדין הכריע במחלוקת בין המערער ובין רשות המיסים, הכרעה דיונית באופייה. המערער, שטוען כי נגבתה ממנו גביית יתר, הגיש תובענה לבית משפט קמא ובה עתר לסעד הצהרתי כי אכן כך הדבר. אלא שנפסק כי אפילו לשיטתו, היה עליו להגיש תביעה כספית ולא הצהרתית. ובנוסף, נפסק כי בית המשפט נעדר סמכות עניינית לדון במחלוקת, שעניינה תקיפה ישירה של שיקול דעתה של רשות המיסים. על רקע זה התקבלה בקשתה, וניתן פסק דין המסלק את התובענה על הסף.

המערער, שלא השלים עם פסק הדין, הגיש את הערעור שלפנינו.

רקע

1. המחלוקת העומדת ברקע הדברים היא ארוכת שנים ומסועפת. לצורכי הדיון בערעור זה אין צורך להציג את כל נפתולי ההתדיינות לגביה, ואסתפק בסקירת תחנות הציון המרכזיות.

2. מר שגיא (להלן: **המערער**) הוא עו"ד ורו"ח במקצועו. רשות המיסים (להלן גם: **הרשות, הנתבעת או המשיבה**) הורתה על חקירת ספריו לשנות המס 1988-1993. אלה נפסלו, והכנסתו נקבעה בצו לפי סעיף 147 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: **פקודת מס הכנסה** או **הפקודה**). בגין זאת הגיש המערער שני ערעורים לבית משפט זה (ע"מ 1120/05 וע"מ 1113/07).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

- 1 יצוין כי ערעורים אלה הוגשו גם מטעם צדדים אחרים, אך פירוט בנושא אינו נדרש לענייננו.
- 2 ביום 29.10.14 ניתן פסק הדין בערעורים (על ידי כב' השופט יונה אטדגי) (להלן: **פסק הדין**).
- 3 בכל הנוגע בע"מ 1120/05 נקבעו בפסק הדין סכומים שונים ותוספת ההכנסה שיש לייחס
- 4 לתובע. בכל הנוגע בע"מ 1113/07 נקבעו ממצאים שונים ביחס להכנסות שבמחלוקת, ובהן
- 5 הוצאות הנהלה, רכב, לימודים, מימון ועוד. התוצאה הכללית הייתה מעורבת. חלק
- 6 מהערעורים התקבל וחלקם נדחה.
- 7 ערעור שהגיש המערער על פסק הדין לבית המשפט העליון נדחה (ע"א 117/15) ביום 13.7.16.
- 8 3. עוד לפני שניתן פסק הדין בבית המשפט העליון, באו הצדדים בדברים לגבי השומה המיישמת
- 9 את פסק הדין, אך הסכמות לא הושגו. תחילה הוציאה רשות המיסים שומה על סך של כ-4.25
- 10 מיליון ₪ (ביום 21.4.15). המערער חלק על שומה זו. לשיטתו בעקבות זאת הוצאה שומה
- 11 מתוקנת על סך של כ-1.3 מיליון ₪ (פסקה ג(2) לערעור). לשיטת רשות המיסים בעקבות השיג
- 12 ושיח שהתקיים הועמדה השומה על סך של 2,114,027 ₪ (הכולל ריבית והצמדה), ובעקבות
- 13 תשלומים שונים ששילם התובע הרי שנכון ליום 14.7.19 עמד חובו על סך של 1,952,253 ₪
- 14 (פסקה 22 לתשובה לערעור). התובע חולק גם על חיוב זה.
- 15 4. מכל מקום, בעקבות קיומה של יתרת חוב הוציאה הרשות כתב הרשאה לחובת המערער מכוח
- 16 סעיף 8(1) לפקודת המיסים (גביה). כתב זה אפשר לה למכור נכסי מקרקעין שיש לו זכויות
- 17 בהם לשם תשלום החוב. ואכן, לחובת המערער נפתח תיק הוצאה לפועל בכפר סבא (כ"ס
- 18 504806-09-19), וזאת לשם מימוש נכסי מקרקעין כמפורט בהליך שם (ראו בנומרטור 195
- 19 לתשובת המשיבה).
- 20 אגב הליך ההוצאה לפועל טען המערער כי פרע את החוב. הוא צירף תחשיב המגובה בחוות
- 21 דעת מומחה לפיו החוב לרשות המיסים עמד על 413,095 ₪ וששילם 520,220 ₪, ומכאן
- 22 שהרשות חייבת לו בגין גביית יתר סכום של 107,125 ₪.
- 23 אלא שרשמת ההוצאה לפועל (כב' הרשמת עמית גולדשטיין) קבעה כי אין זה בסמכותה לדון
- 24 בטענה, שעה שההליך שלפניה נפתח מכוח כתב הרשאה, היות שהתשלומים שהמערער טען כי
- 25 שילם שולמו, לשיטתו, לפני הוצאת כתב ההרשאה.
- 26 ערעור שהוגש לבית משפט השלום נדחה (עש"א (שלום פתח-תקווה) 10867-12-20) בתאריך
- 27 23.6.21 (כב' השופט נחום שטרנליכט).
- 28 בקשת רשות ערעור שהגיש המערער (רצ"פ (מחוזי מרכז) 7414-09-21) נדחתה אף היא בתאריך
- 29 15.9.22 (כבוד השופטת ורדה פלאוט). וכך גם בקשת רשות ערעור נוספת לבית המשפט העליון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

- 1 בגלול רביעי (רע"א 6706/22). כב' השופטת וילנר קבעה כי "מעמדו של כתב ההרשאה הוא
2 כשל פסק דין, שלגביו ברי כי לא ניתן להעלות טענות הנוגעות לגובה החובה שנקבע בו
3 במסגרת טענת 'פרעתי' " (פסקה 7 להחלטה [ההדגש במקור]). ועוד נקבע כי "טענת 'פרעתי'
4 איננה מאפשרת לחייב להעלות השגות באשר לעצם החיוב שנפסק נגדו בפסק הדין או באשר
5 לגובה החיוב שנקבע במסגרתו. אין משמעות הדבר ששומות מס שמוציאה המשיבה חסינות
6 מפני ביקורת כלשהי, אלא שהמקום לביקורת כאמור אינו לשכת ההוצאה לפועל" (שם
7 [ההדגשה במקור]).
- 8 5. והנה, המערער טוען כי אגב כל אלה הגיעה לידיעתו "ידיעת זהב", כהגדרתו. לשיטתו, עיון
9 בתשובת רשות המיסים לבקשת רשות הערעור לבית המשפט המחוזי, העלה כי זו הוציאה לו
10 שומה שלישית, ביום 25.12.16, שומה שלא נמסרה לו כלל ועיקר.
- 11 כך, בתשובה האמורה (נספח 4 לערעור) הרשות עמדה על הבסיס לחיוב, שנשען על כמה רבדים :
12 "(א) שומת מס שהוצאה ל[מערער] על ידי [הרשות]; (ב) פסק הדין אשר ניתן בערעור על
13 שומה זו ביום 29.10.2014... (ג) שידור השומה למערכות המחשוב של [הרשות] כפועל יוצא
14 מפסק הדין, ויצירת חוב מס ביום 25.12.2016" (פסקה 30 לתשובה [ההדגשה הוספה]). ועוד
15 נכתב שם מיד לאחר מכן כי בעקבות שידור השומה בעקבות פסק הדין עמד חובו של המערער
16 על סך 2,114,027 ₪, אך לאחר תשלום סכומים שונים על ידו החוב עמד על 1,952,253 ₪ (שם,
17 בפסקה 31).
- 18 6. בעקבות אותה ידיעת זהב פנה התובע (ביום 28.9.22) לאגף מס הכנסה, במכתב הנושא את
19 הכותרת "השגה על 'שומת תחשיב' מיום 25.12.16" (נספח 8 להודעת הערעור).
- 20 הוא כתב כי "עד לימים אלה, לא היה ידוע לי על שומה מיום 25.12.2016 וגם אתם לא
21 דיווחתם לי עליה ולא המצאתם לי אותה" (פסקה 3 למכתב). על רקע זה הפנה התובע במכתבו
22 לתחשיב שהגיש במסגרת ההוצאה לפועל, המאושר בחוות דעת מומחה, לפיו למעשה שילם
23 ביתר, והרשות היא החייבת לו סכום של 107,125 ₪.
- 24 תשובה למכתב זה לא התקבלה.
- 25 7. לשיטת התובע, יש לראות ב"טענת הפרעתי" שהעלה במסגרת הליכי ההוצאה לפועל כהשגה
26 על אותה שומה שלישית. ואי התשובה להשגה שקולה לקבלתה בהתאם לסעיף 152(ג) לפקודת
27 מס הכנסה. מעבר לדרוש, התובע פנה כאמור במכתבו בשנת 2022 וגם זה לא נענה, ומכתב זה
28 עולה לגדר השגה נוספת, העומדת על רגליה שלה, שאף היא התקבלה.
- 29 8. על רקע כל אלה פנה המערער והגיש תביעתו בבית משפט השלום, שסילוקה על הסף עומד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

1 במוקד הערעור שלפנינו.

2 התובענה בבית משפט קמא ופסק דינו בבקשה לסילוק על הסף

3 9. המערער הגיש לבית משפט השלום בתל אביב – יפו תובענה אזרחית נגד רשות המיסים (ת"א
4 48754-11-22). במסגרתה עתר למתן פסק דין הצהרתי, "לפיו פרעתי ביתר את חובי למשיב
5 ...והמשיב נותר חייב לי מתום חודש 3/2017, סך של – 107,125 ₪ בצירוף ריבית והצמדה".
6 בנוסף, וכפועל יוצא מפסק הדין ההצהרתי התבקש בית המשפט "להורות ב'צו עשה' על
7 סגירת תיק הוצל"פ מס' 504806-09-19 בלשכת הוצל"פ כפר סבא, שפתח נגדי המשיב
8 לשווא, ועל הסרת עיקולים ושעבודים שהטיל המשיב על נכסיי".

9 לכתב התביעה צורפה חוות דעתו של רו"ח אריה חנן לפיה יתרת החוב לרשות המיסים עומדת
10 על 413,095 ₪, ושהתובע שילם לרשות תשלומים שונים החל מיום 1.12.15, העולים לסך
11 520,220 ₪.

12 10. בהתאם לנטען בתביעה, השומה השלישית מיום 25.12.16 מחקה את קודמותיה, וברור שהיא
13 לא יכלה לשמש בסיס לפתיחת הליכי הוצאה לפועל. התובע פירט את עמדתו לפיה יש לראות
14 את השגתו נגד השומה ככזו שהתקבלה, ומכאן שראוי להצהיר כי פרע ביתר את חובו לרשות
15 המיסים, ולהעניק לו את הסעדים הנוספים המבוקשים.

16 11. לצד התובענה עתר המערער למתן צו מניעה זמני האוסר על המשיב לממש את נכסיו. בקשה
17 זו נדחתה (ביום 22.12.22). בקשת רשות ערעור לבית משפט זה נדחתה (רע"א 135-01-23),
18 ועמה גם בקשה לעיון חוזר. בקשת רשות ערעור נוספת לבית המשפט העליון נדחתה אף היא
19 (רע"א 528/23), ועמה גם בקשה לעיון חוזר.

20 בירור ההליך התקדם, ולא מצאתי להרחיב במחלוקות דיוניות נוספות ובהליכים ערעורים
21 נוספים שנקט המערער לאורכו. יחד עם זאת אציין שהמערער עתר לפסול את כב' השופטת
22 ספינזי-שניאור מלדון בתובענה. בקשתו נדחתה ועמה הערעור שהגיש בנושא (ע"א 2608/23).

23 12. הנתבעת, רשות המיסים, הגישה בקשה לסילוק התובענה על הסף, ובית משפט קמא נעתר לה
24 (ביום 7.8.24).

25 13. נפסק כי אף אם נקבל את עמדת התובע שעל הפרק שומה חדשה, כי אז לא עומדת לבית
26 המשפט קמא הסמכות העניינית לדון במחלוקת, שכן "הסמכות לדון בהשגות על שומה נתונה
27 אך ורק לביהמ"ש המחוזי" (פסקה 17 לפסק הדין). חוסר הסמכות נלמד גם מעמדת רשות
28 המיסים, הרואה בתובענה ניסיון לבטל קביעות חלוטות שכבר התקבלו בהתדיינויות
29 הקודמות, וטוענת לקיומו של מעשה בית דין.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

1 ובנוסף, התובע עצמו העיר כי התובענה שעל הפרק אינה בבחינת סוף פסוק. בכוונתו לפנות
2 ולתבוע פיצוי כספי ככל שעתירתו לסעד הצהרתי תתקבל. בנסיבות אלה אין מקום להיעתר
3 לתובענה שעניינה סעד הצהרתי בלבד. התובע לא הסביר מדוע לא עתר לסעד כספי כבר עתה,
4 ולמנוע בכך פיצול התדיינויות מיותר. עוד נפסק שצעידיה במסלול ההצהרתי לבדו עלולה
5 להוביל להתחמקות מתשלום אגרה כדין.

6 14. על רקע כל אלה ניתן פסק דין המקבל את הבקשה לסילוק על הסף, והתביעה נמחקה. כמו כן
7 נפסקו לחובת המערער הוצאות בסך 3,600 ₪. על פסק דין זה הוגש הערעור שלפנינו.

8 הערעור

9 15. טענות הצדדים הן רבות. תמציתן תובא להלן. לחלק נוסף שלהן אתייחס בשלב הדיון
10 וההכרעה. בשאר לא מצאתי צידוק לסטות מהמסקנה אליה הגעתי.

11 16. המערער טוען כי יש לבטל את פסק דינו של בית המשפט קמא, ולהעניק לו סעד הצהרתי
12 כמבוקש. בנוסף, יש לפסוק לטובתו הוצאות שיביאו בחשבון את כל ההליכים שהתנהלו.

13 הוא חוזר על טענתו כי למעשה התקבלה השגתו על השומה שהוצאה לו, ומכאן שפרע חובו
14 ביתר. מכל מקום זוהי עילת תביעתו, והיא טעונה בירור. לא היה מקום לסלקה על הסף. הדרך
15 היחידה שעמדה לרשות המערער לברר את טענותיו הייתה בהגשת התובענה האזרחית לבית
16 משפט השלום, וכזאת עשה.

17 יותר מכך. לשיטת המערער, אגב הדיון שהתקיים בבית משפט קמא בבקשתו לסעדים זמניים
18 נכח באולם הגובה הראשי של פקיד שומה ת"א 1. נטען שבית המשפט החליף עמו דין ודברים.
19 הגובה מסר שאם תוקנה שומה הנוגעת בשנות שומה מוקדמות, הרי שאז נגרסה השומה
20 הקודמת. לא כך הוא ביחס לשומות בשנים המאוחרות. לגביהן הדבר נעשה בצורה ממוחשבת,
21 והשומה המאוחרת באה אוטומטית במקום הקודמת. ועוד אמר כי בעניינינו מדובר בשנים
22 המאוחרות, אך בית המשפט תיקן אותו והעיר כי מדובר בשנים המוקדמות. לחילופי דברים
23 אלה לא היה ביטוי בפרוטוקול הדיון. בקשת המערער לתקן הפרוטוקול נדחתה, והדבר משקף
24 את הלך רוחו של בית המשפט קמא נגדו. ממילא לא היה מקום לדחות את בקשתו לסעד זמני.

25 מוסיף המערער וטוען כי בניגוד להכרעת בית המשפט קמא זה היה מוסמך לדון בתובענה
26 שהגיש. הוא לא עתר לביטול שומה כזו או אחרת, שכן זו כבר בוטלה שעה שנקבעה השומה
27 החדשה. בית המשפט קמא לא היה אמור לבחון פרטי השומה, אלא לבדוק את הטענות בדבר
28 קבלת ההשגה של המערער. בית המשפט נדרש רק להצהיר על בטלותה של השומה נוכח מצב
29 הדברים המעודכן. אגב הדיון בבקשה לסילוק על הסף אישרה רשות המיסים את "ידיעת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

1 כזו או אחרת. הטענה כאילו הוצאה שומה שלישית אינה נכונה. בתשובה שהגישה הרשות
2 במסגרת ההליך בבית המשפט המחוזי מרכז, שעליה מסתמך המערער, אין כל אמירה בדבר
3 שומה חדשה. המערער יודע כי נערכה לו שומה בחודש ינואר 2016. הוא גם יודע על אודות
4 החוב המעודכן מדצמבר אותה שנה. לא בכדי המערער לא יכול להציג כל אסמכתה בדבר שומה
5 חדשה כנטען.

6 בנוסף, טיעונו של המערער לוקה בסתירה לוגית. לטענתו "ידיעת הזהב" נתגלתה לו רק בשנת
7 2022. ואם כך, כיצד ניתן לטעון – כפי שהמערער טוען – כי יש לראות בטענותיו בהליך
8 ההוצאה לפועל בשנת 2019 משום השגה? כיצד זה ניתן להשיג על בסיס ידיעה משנת 2022
9 כמה שנים קודם לכן?

10 מכל מקום, צדק בית משפט קמא בהחלטתו כי הוא נעדר סמכות עניינית לדון בטענות המערער
11 אף אם נאמץ את שיטתו שלו. זאת משום שמדובר בהשגה על שומה, שאינה מצויה בסמכותו.
12 בית המשפט קמא אף צדק בהחלטתו כי לא ניתן לנהל את ההליך כתובענה לסעד הצהרתי. על
13 התובע לעתור למלוא סעדיו בגין עילה העומדת לו, אלא אם כן קיבל היתר לפיצול סעדים.
14 והמערער לא ביקש כלל פיצול סעדים כאמור, וממילא זה לא ניתן.

15 על רקע זה נטען שיש לדחות את הערעור ולפסוק לטובת המשיבה הוצאות שישקפו את בזבוז
16 המשאבים הדיוניים והשיפוטיים שהמערער גורם להם.

17 19. שמענו את טענות הצדדים בערעור ביום 10.4.25. עובר לדיון הגיש המערער עיקרי טיעונו. מסמך
18 זה לא התקבל פורמלית, אך צוין כי המערער יוכל ממילא להשלים טיעונו במהלך הדיון. ואכן,
19 כך נעשה. המערער הפנה במסגרת טיעונו להשלמת הטיעון.

20 עם תום הדיון הצענו למערער למשוך אך ערעורו, אך המערער עמד על מתן פסק דין, וזוהי
21 כמובן זכותו המלאה. ניגש אפוא למלאכת ההכרעה המנומקת.

דיון והכרעה

22
23 20. אדם נקלע למחלוקת עם רשות מינהלית. הוא סבור כי זו פגעה בו שלא כדין. היא סבורה
24 אחרת. היכן עליו לברר את הסכסוך?

25 לעניין זה רלוונטית ההבחנה הבסיסית שבין "תקיפה ישירה" ובין "תקיפה עקיפה". בתקיפה
26 ישירה, מועמדת החלטת הרשות לבחינה ישירה של הערכאה המוסמכת. מדובר בהליך ביקורת
27 שיפוטי על תוקף ההחלטה, והסעד המבוקש כרוך בשינוי ההחלטה ובמתן הוראות ישירות
28 לרשות המינהלית. שעה שעומדת על הפרק "תקיפה עקיפה" ננקט, בדרך כלל, הליך משפטי
29 אזרחי או פלילי, בו הסעד המבוקש אינו בא לשנות את החלטת הרשות המינהלית, אך שאלת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

- 1 חוקיותה מתעוררת באופן עקיף, אגב ההכרעה בהליך. כך, למשל, אם מבקשת תובעת פיצוי
- 2 כספי מהרשות, ואגב כך טוענת כי שיקול הדעת המנהלי היה פגום, הרי שהיא נוקטת בתקיפה
- 3 עקיפה (להרחבה ולהעמקה ראו אצל יעקב שקד **תקיפה עקיפה: בהליכים פליליים ואזרחיים**
- 4 **((2020)).**
- 5 21. המערער טוען כי בנסיבות העניין ברור שהמחלוקת שלו מול רשות המיסים הוכרעה לטובתו.
- 6 כי הוא הגיש השגה וזו התקבלה. בראשית הדרך הוא ביקש להעלות טענותיו אגב ההליכים
- 7 בהוצאה לפועל, וזאת בתקיפה עקיפה. שעה שנקבע שדרך זו סגורה לפניו, הוא החליט להגיש
- 8 תובענה אזרחית, ובה טען כי יש להצהיר שהרשות חייבת לו למעשה כספים.
- 9 22. דרך הילוך זה של המערער לא תוכל לעמוד.
- 10 23. אפילו נניח כי יכול היה להגיש תובענה אזרחית בנסיבות אלה, היה עליו להגיש תובענה כספית,
- 11 ולא תובענה הצהרתית. אלא שגם לגופם של דברים ניצב המערער לפני מכשול בלתי עביר.
- 12 למעשה הוא משיג על עצם השומה שנקבעה לו. אלא שהשגה זו צריכה הייתה להתברר בדרך
- 13 המלך שקבע המחוקק לשם כך. היא הייתה צריכה להתברר בתקיפה ישירה מול פקיד השומה
- 14 ולאחר מכן בבית המשפט המחוזי. לא ניתן לעקוף את הוראות הדין על ידי הגשת הליך בבית
- 15 משפט השלום.
- 16 24. על רקע זה בצדק קבע בית המשפט קמא כי דין התובענה שהוגשה לו להיות מסולקת על הסף.
- 17 וזאת הן מטעמים של אי מקום לתת סעד הצהרתי בלבד בנסיבות העניין, והן מטעמי חוסר
- 18 סמכות עניינית. ומשכך נמצא שדין הערעור להידחות.
- 19 25. אפנה לבחון שתי סוגיות אלה, סוגיית הסעד הצהרתי, והחובה שהייתה מוטלת על המערער
- 20 לצעוד במסלול התקיפה הישירה.
- 21 **לא היה מקום להגיש בנסיבות העניין תובענה לסעד הצהרתי בלבד**
- 22 26. שעה שהמערער בחר לצעוד במשעולי ההתדיינות האזרחית, ולהגיש תובענה אזרחית, או אז
- 23 היה עליו לכבד את הכללים החולשים על בירור תובענה שכזו.
- 24 27. נקודת המוצא של הדיון בחלק זה מצויה בתקנה 25(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-
- 25 2018 (להלן: **התקנות**), הקובעת כך :
- 26 **25. תביעת מלוא הסעד וכל הסעדים בשל עילה אחת:**
- 27 **(א) ...**
- 28 **(ב) תובע יכלול בכתב התביעה את כל הסעדים המבוקשים בשל עילת**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

תביעה אחת, אלא אם כן הרשה לו בית המשפט או הדין מתיר שלא
לתבעו במסגרת אותה תביעה; רשות מבית המשפט לא תינתן אלא
במסגרת בקשה לפיצול סעדים.

...

עמדתי על משמעות התקנה לאחרונה בת"א (מחוזי ת"א) 29032-07-22 **מגרהפתה נ' מגרפתא**
(פורסם במאגרים; 2025) ולשם הנוחות אחזור על הדברים הרלוונטיים לענייננו.

נקבע בפסיקה כי ברירת המחדל היא שלא לאשר פיצול סעדים שנובעים מאותה העילה, אלא
אם כן התובע מציג "**אינטרס לגיטימי**", ו"טעם טוב" לפיצול הדיון לשתי תובענות נפרדות.
זאת משום שהדין מכיר בכך שנתבע זכאי שלא להיות מוטרד בהליכים משפטיים חוזרים
ונשנים (יואל זוסמן **סדרי הדין האזרחי** 169 (1995)).

נקודת המוצא עוינת אפוא התדיינות הנעשית פרקים פרקים בגין אותה עילה, כשלכל סעד
מוקצה הליך נפרד. "**היתר לפיצול סעדים**" אינו ניתן כעניין שבשגרה. **בתי המשפט אינם**
ששים להיענות לבקשה לפיצול סעדים, והרשות לא תינתן אלא בהתקיים נסיבות המצדיקות
את הענקתה [...] זאת משום שעל הצדדים לשאוף לבירור ממצה של המחלוקות ביניהם
במעמד ההתדיינות ביניהם. יש להשתדל להימנע מפריסת עוגת המחלוקת פיסה פיסה,
ולהגיש בכל פעם תובענה חדשה, שהגיבורה שלה הוא חלק כזה או אחר. הדבר יכביד שלא
לצורך, בראש ובראשונה, על הצדדים עצמם המעוניינים לקבל הכרעה סופית וממצה
בעניינם; והדבר יכביד שלא לצורך גם על המערכת השיפוטית בכללותה, שתמצא עצמה
נדרשת שוב ושוב להליכים בין אותם צדדים, שעה שניתן היה לברר המחלוקות בהליך אחד"
(ראו בת"א (מחוזי ת"א) 31827-09-16 **ורסנו נ' ניניו** (פורסם במאגרים; 2018) בפסקה 3
להחלטה).

מנגד, "**לעיתים יינתן הפיצול דווקא מטעמי נוחיות או יעילות**" (משה קשת **הזכויות הדיוניות**
וסדר הדין במשפט האזרחי: הלכה ומעשה 628 (כרך ראשון, 2007) (להלן: **קשת**)). על שיקול
זה עמדה גם כב' השופטת וילנר ברע"א 3402/18 **מדינת ישראל-משרד הבינוי והשיכון נ'**
אפרופים שיכון וייזום (1991) בע"מ (פורסם במאגרים, 2019; בפסקאות 12-13 לפסק דינה).

"**במסגרת שיקול דעתו רשאי בית המשפט לאפשר לתובע לפצל את תביעתו ולתבוע כל סעד**
בנפרד, בלי שהסעד הנוסף יהיה מגובש ומוגדר דיו, במועד הדיון בבקשה לפיצול" (קשת,
בעמ' 630). בכך יוכל בית המשפט שלא להחליט בעניינים העשויים להתברר באופן פוטנציאלי
במסגרת התובענה, שאינם הכרחיים לבירורה (שם, בעמ' 631). אלא שעדיין יש להזהר מפני
"מתירנות יתר" בהיענות לבקשות פיצול.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

28. לטעמי, יש מקום להזדקק להבחנה הבאה היכולה לסייע בהפעלת שיקול הדעת השיפוטי נוכח בקשה לפיצול סעדים.

במקרה מהסוג הראשון מתבקש סעד, שאם יינתן כלל לא ברור שתבוא בעקבותיו תביעת המשך. זהו למשל מקרה בו אם ינתן סעד של אכיפה בגין התביעה הראשונה, אין זה ברור כלל ועיקר שתוגש בעקבותיה תביעת פיצויים; **במקרה מהסוג השני** מתבקש סעד, שברור כי בכוונת התובע להגיש תביעת המשך במידה והדין ייפסק לטובתו. זהו למשל מקרה בו אם תוכר הפרת פטנט, בכוונת התובע יהיה לעמוד על הנזקים הנגרמים בגין כך ולדרוש פיצוי; או מקרה שבו אם יתברר שפורסם לשון הרע, בכוונת הנפגע לעמוד על נזקיו.

ומה בין המקרה הראשון למקרה השני? במקרה הראשון ניתן יהיה לשקול ביתר חיוב להיעתר לבקשות לפיצול סעדים, במיוחד כשההכרעה בסעד האחד היא פשוטה יחסית, ואילו הכרעה בסעדים האחרים היא מורכבת ומסובכת. במקרה שכזה גדל משקלו של אינטרס היעילות מבחינת המערכת, ומוצדקת התחשבות בתובע המבקש לפצל סעדיו. לעומת זאת, במקרה השני, שעה שברור שהמחלוקת בין הצדדים תחייב ברור גם ביחס לסעדים האחרים, הכף נוטה שלא לפצל את הדיון, ולברר את המחלוקת בפעם אחת. ומה עם שורת היעילות? זו תוכל לקבל את שלה במתכונת הדיונית שתיקבע, כך שתחילה תוכרע, למשל, שאלת האחריות ולאחר מכן שאלת הסעדים.

כך או כך אין המדובר בהבחנה קשיחה. לעולם נשמר שיקול הדעת השיפוטי להכריע בהתאם לנסיבות העניין בין אם המקרה נופל לקבוצה הראשונה ובין אם לשנייה. לעיתים גם במקרה הראשון יכריע את הכף האינטרס של הנתבע לנהל את ההתדיינות כולה בהליך אחד, שיהיה ממצה. ולעיתים גם במקרה השני ניתן יהיה להסתפק בתביעה לסעד הצהרתי, וזאת, למשל, כאשר הנזק עדיין לא התגבש. ומנגד, כאשר הנזק מגובש דיו, הרי שהכף תטה להתדיינות ממצה אחת בתובענה שתכלול את הסעד הכספי. בנסיבות אלה ניתן יהיה להסתפק אף באומדן בשלב הגשת התביעה, כאשר "כיוול מדויק" יתבצע תוך כדי ניהול ההליך (ראו רע"א 7200/20 **יואר אלזו השקעות בע"מ נ' אאורה ישראל יזמות והשקעות בע"מ** (פורסם במאגרים; בפסקאות 34 ו-36; 2021), וכל זאת כאשר האומדן אינו מורכב לביצוע.

29. ושעה שבוחנים אנו את עניינו של המערער שלפנינו, ברור שבכוונתו לדרוש סעד כספי. הרי לשיטתו, נגבה ממנו סכום ביתר. על רקע זה המקרה שלפנינו נמנה על סוג המקרים השני שמנתי, בו ברור כי המחלוקת בין הצדדים תחייב ברור גם ביחס לסעד הכספי. ואז הכף נוטה שלא לפצל את הדיון, ולברר את המחלוקת בפעם אחת. יותר מכך; כפי שראינו, התובע יודע כבר כעת לנקוב בצורה מדויקת בסכום התביעה הכספית: 107,125 ₪. הוא הרי עותר לסעד הצהרתי כי זהו סכום הגבייה ביתר. בנסיבות אלה אין כל סיבה וכל היגיון לנהל תחילה תביעה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

- 1 הצהרתית, ולאחר מכן תביעה כספית.
- 2 30. ויטען הטוען כי ההליך ינוהל ממילא בפעם אחת, שכן חזקה על רשות המיסים כי תכבד את
- 3 הקביעה ההצהרתית בתביעה ההצהרתית, ככל שתיפסק לרעתה. ולכן אין חשש כי יוגשו שני
- 4 הליכים נפרדים. גם בכך לא יהיה כדי להושיע. זאת משום שמקום בו נדרשת תביעה כספית,
- 5 הרי שנדרש גם תשלום אגרה בגינה. מקום בו נאפשר ניהול תביעה הצהרתית, שעה שהיה עליה
- 6 להתנהל כתביעה כספית, ניתן ידינו לעקיפה של הוראות דיני האגרות, ולכך אין מקום.
- 7 מה טעם יהיה במחלוקות על אודות שיעורי האגרה ותכליותיה אם ניתן יהיה לעקוף את הסבך,
- 8 ולהגיש פשוט תובענות הצהרתיות? ומדוע שמתדיינים יאותו לשלם אגרות גבוהות בגין
- 9 סכסוכים כספיים אם ניתן יהיה להסתפק באגרות מופחתות בגין סעדים הצהרתיים? ברור כי
- 10 אין לצעוד בנתיב שהמערער מזמין אותנו לצעוד בו.
- 11 31. על רקע זה בצדק קבע בית המשפט קמא כי לא היה מקום להגיש בנסיבות העניין תובענה
- 12 לסעד הצהרתי גרידא, אלא תביעה הכוללת את הסעדים המבוקשים כולם, ובכלל זה את הסעד
- 13 הכספי.
- 14 32. אלא שאין להסתפק בניתוח עד כה. אין טעם לשלוח את המערער לתקן תביעתו ולהגיש תביעה
- 15 כספית בבית משפט השלום, וזאת משום שממילא לא ניתן יהיה לברר את טענותיו לגופן.

תקיפה ישירה ותקיפה עקיפה

- 17 33. המערער טוען כי היקפו האמיתי של חיוב המס שלו הוא נמוך, בהשוואה לזה שרשות המיסים
- 18 טוענת לו. רשות המיסים טוענת אחרת. ופקודת מס הכנסה קובעת את הדרך המלך שבה יש
- 19 לברר המחלוקת:

150 זכות השגה לפני פקיד השומה

- 21 (א) היה אדם חולק על השומה, רשאי הוא לבקש מאת פקיד השומה,
- 22 בהודעת השגה, בכתב, לחזור ולעין ולשנות את השומה; בקשה
- 23 כאמור תפרש בדיוק את הנימוקים להשגה על השומה ותוגש תוך
- 24 שלושים יום מיום המצאת הודעת השומה, אלא שאם הוכח להנחת
- 25 דעתו של פקיד השומה, שהאדם החולק על השומה היה מנוע מהגיש
- 26 את הבקשה תוך המועד האמור, משום שהיה נעדר מן הארץ או חולה
- 27 או מכל סיבה סבירה אחרת, רשאי הוא להאריך את המועד ככל
- 28 שנראה סביר לפי הנסיבות.

כן נקבע כי:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

152. (א) מקום שהנישום המשיג על השומה שנערכה לו בא לידי הסכם עם פקיד השומה על הסכום שעליו הוא צריך להיות נישום, תתוקן השומה לפי זה ותומצא לנישום הודעה על המס שעליו לשלם.
- (ב) לא הושג הסכם, יקבע פקיד השומה את המס בצו שבכתב, ורשאי הוא לקיים בו את השומה, להגדילה או להפחיתה.
- (ג) אם בתוך ארבע שנים מתום שנת המס שבה נמסר הדוח לפי סעיף 131 או בתום שנה מיום שהוגשה השגה, לפי המאוחר מביניהם, לא הושג הסכם כאמור בסעיף קטן (א) ולא השתמש פקיד השומה בסמכויותיו לפי סעיף קטן (ב), יראו את ההשגה כאילו התקבלה; ואולם השגה שהוגשה על שומה שנערכה לפי סעיף 145(ב), יראו אותה כאילו התקבלה רק אם לא השתמש פקיד השומה בסמכויותיו כאמור בסעיף זה, בתוך חמש שנים מתום שנת המס שבה הוגשה.
34. וככל שלא יושרו ההדורים מול רשות המיסים, מעניקה הפקודה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי, כאמור בה:
153. (א) מי שרואה עצמו מקופח על ידי החלטת פקיד השומה על פי סעיף 152(ב), רשאי לערער לפני בית המשפט המחוזי, שבאזור שיפוטו פעל פקיד השומה.
35. והנה, המחלוקת שעל הפרק אינה מתבררת בבית המשפט המחוזי. לשיטת המערער, הוא הגיש השגה; זו התקבלה למעשה, ומכאן שהשומה שהוא טוען לה הפכה סופית. את טענותיו אלה הוא מעלה במסגרת תקיפה עקיפה בבית המשפט האזרחי, בבית משפט השלום.
- אלא שאין זה ככלל ברור מאילו כי ביכולתו לעשות כן. כך, בע"א 9168/06 יזדי נ' פקיד שומה 3 י-ם (פורסם במאגרים; 2010) קבע כב' השופט, כתוארו אז, רובינשטיין כי "למערער לא ניתן חופש בחירה, להחליט להגיש המרצת פתיחה במקום להגיש ערעור לפי פקודת מס הכנסה. 'מזמן נפסקה ההלכה, שמקום שהנישום רשאי לערער על שומה, אין הוא יכול ללכת בדרך אחרת, אלא אם כן החוק עצמו משאיר בידו את הברירה' (שם, בפסקה ח לחוות דעתו).
- ועוד ציטט כב' השופט רובינשטיין (שם) את פסיקתו של כב' השופט אשר בע"א 306/78 קרוליק נ' עזבון המנוח פנחס, פ"ד לג(1) 496, 500 (1979) שפסק:
- כשלעצמי, הייתי מאמץ את הגישה, שלפיה קביעת חבותו של אדם למס, כולל החלטה בכל שאלה הכרוכה בקביעת החבות והיקפה, חייב להתברר בדרך המיוחדת שיועדה לה על-ידי המחוקק, אלא אם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

1 הסכימו הצדדים, במסגרת סמכותה החוקית, לדרך דינית אחרת.
2 לדעתי מוטב לקבוע בענין זה הלכה ברורה וחד משמעית, כדי למנוע
3 התדיינות מיותרת, ולא הייתי מסווג את ההלכה על-ידי 'טעמים
4 מיוחדים' למיניהם.

5 36. צעידה בדרך אחרת תגשים את כל הרעות מפניהם הזהיר כב' השופט גרוסקופף בע"א 3129/19
6 זנכל בע"מ נ' פקיד שומה חיפה (פורסם במאגרים; 2022). כך "התקיפה העקיפה מותרת
7 את ההכרעה לפתחה של ערכאה שיפוטית אשר נעדרת את המומחיות הנדרשת לקיום הליך
8 של ביקורת שיפוטית על המעשה השלטוני [...]. שנית, סדרי הדין והראיות בתקיפה עקיפה
9 שונים מאלו שבתקיפה ישירה, באופן שעלול להוביל ליישום הכללים באופן שונה, וכפועל
10 יוצא לתוצאה שונה" (שם, בפסקה 73). בנוסף "תקיפה עקיפה שוחקת את חלוקת הסמכויות
11 בין הערכאות השיפוטיות השונות, היות שהיא מאפשרת לבית משפט שאינו מוסמך לכך לדון
12 בתוקפו של המעשה השלטוני [...]. נוסף על כך, תקיפה עקיפה מכרסמת בסופיות המעשה
13 השלטוני, בהינתן שהיא מאפשרת לבעלי דין להעלות טענות נגד המעשה השלטוני בהליכים
14 ובמועדים שונים, לעיתים אף בחלוף זמן רב ממושך מעת שזה התרחש, תוך עקיפת מגבלות
15 השיהוי, והותרת עננה מעל תוקפו של המעשה השלטוני [...]. כתוצאה מכך, גם הוודאות
16 המשפטית מתערערת, הואיל ותקיפה עקיפה פותחת את הפתח למתן הכרעות סותרות בנוגע
17 לאותו מעשה שלטוני, כך שעלול להיווצר מצב שבו המעשה השלטוני ימצא חסר תוקף
18 בעניין מסוים וביחס לגורם ספציפי, בעוד בעניינים אחרים וביחס לאנשים אחרים הוא
19 ימשיך לעמוד בתוקפו [...]. כמו כן, תקיפה עקיפה עלולה לעודד התעלמות מהמעשה
20 השלטוני ותקיפתו רק בעת ננקטת סנקציה בגינו, תחת ההנחה כי 'ננסה ואולי נצליח לבטלו',
21 ובכך מתערער גם הסדר הציבורי" (שם)

22 כל אלה יתקיימו בענייננו אם נקבל את עמדת המערער. שהרי יש לזכור כי הפתח שייפתח
23 למערער יפתח לנישומים כולם.

24 37. למען שלמות התמונה יש להציג גם את ההבחנה שערך כב' הנשיא (בדימו') גרוניס בדנ"א
25 1099/13 מדינת ישראל נ' אבו פריח ז"ל (פורסם במאגרים; 2015 בפסקה 9 לחוות דעתו) בין
26 תקיפה ישירה של אקט מינהלי ספציפי, המכוון כלפי פלוני או אלמוני, ובין אקט מינהלי
27 המשפיע על הפרט אך גם על הציבור הרחב, נוכח היותו כללי במהותו:

28 ישנה ציפייה כי אדם יתקוף מעשה מינהל המופנה כלפיו ישירות,
29 מבלי להשתהות, באפיק ובערכאה המיועדים לכך. לעומת זאת, אם
30 מדובר בנורמה כללית – כמו תקנה, הנחיה מינהלית או מדיניות –
31 התפיסה היא כי אין זה הוגן להטיל על הפרט את הנטל להשיג עליה
32 דווקא בתקיפה ישירה, על כל המשתמע מכך בהיבטי מיצוי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

- 1 **ההליכים מול הרשות, תזמון העתירה וביסוס תשתית עובדתית**
2 **מתאימה. הנטייה היא, לפיכך, לאפשר לפרט להעלות טענות בדבר**
3 **חוקיותה של הנורמה הכללית בתקיפה עקיפה, אם וכאשר תופעל**
4 **נגדו או כאשר היא הופכת קונקרטית מבחינתו.**
- 5 בענייננו עוסקים אנו בתקיפת מעשה מינהל המכוון כלפי המערער ישירות. בשומתו הפרטנית.
6 אין המדובר בהתמודדות עם נורמה כללית כמו תקנה או מדיניות. כל הדרכים מובילות אפוא
7 לחיוב המערער לפעול בתקיפה ישירה באפיק ובערכאה המיועדים לכך.
- 8 38. עוד יש להעיר ששאלות אלה של תקיפה עקיפה או ישירה חייבות להתברר על ידי הערכאה
9 הדיונית הנתקלת בהן. כפי שציינה כב' השופטת, כתוארה אז, נאור (בע"א 9379/03 צ'רני נ'
10 **מדינת ישראל, פ"ד סא(3) 822, 855 (2006)) בית המשפט "שבפניו נפתח הליך אזרחי, חייב**
11 **ולא רק רשאי, להחליט בשאלה – כשזו מתעוררת – אם מדובר בעניין המצוי בסמכות**
12 **מקבילה [...] או שמדובר בסמכות בלעדית של בית המשפט הגבוה לצדק" [ההדגשות**
13 **במקור].** ודברים אלה, שנכתבו ביחס לסמכות הבלעדית של בג"ץ, כוחם יפה ביחס לכל בית
14 משפט שהמחוקק הפקיד בידי את סמכות הבירור של הסוגיה הרלוונטית, העומדת למחלוקת.
- 15 39. בית המשפט קמא מילא אחר מצוותה של כב' השופטת נאור. הוא החליט שהמחלוקת
16 שהועמדה לבחינתו, בלבוש שהלביש אותה המערער עצמו, מקומה להתברר בבית המשפט
17 המחוזי בהתאם לפקודת מס הכנסה.
- 18 בהחלטה זו לא מצאתי כל פגם. עמדתו של המערער לא יכולה להתקבל.
- 19 לשיטתו שלו, הוא פעל במסלול שנקבע בפקודת מס הכנסה. זאת משום שיש לראות בטיעוניו
20 במסגרת הליכי ההוצאה לפועל, שהחלו בשנת 2019, כהשגה על חיוב המס שלו. ועוד הוסיף
21 שהשגה זו גובתה בחוות דעת מומחה, והיא לא נסתרה. כלומר, יש לראות בצעד שצעד הנישום
22 בהליך הוצאה לפועל או בהליך אחר כהשגה כמובנה בפקודת מס הכנסה. יש לדחות הדברים.
23 אין לצפות מפקיד השומה, גיבור סעיף 150 לפקודת מס הכנסה, שילך ויתור בארץ לאורכה
24 ולרוחבה אחר טענות הנישומים כדי ליצור מהן השגות. הרוצה להשיג יתכבד ויפנה לפקיד
25 השומה, באופן ישיר וברור.
- 26 40. אלא שהמערער ממשיך ומוסיף כי כך עשה. הוא פנה לפקיד השומה בשנת 2022 (נספח 8
27 להודעת הערעור; ראו לעיל בפסקה 6), בהשגה. אלא שהשגה זו לא נענתה. לכן לשיטתו ההשגה
28 התקבלה וזאת נוכח האמור בסעיף 152(ג) לפקודת מס הכנסה.
- 29 אף טיעון זה דינו להידחות.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

1 גם לאפיק המינהלי שבפקודת הכנסה יש כללים משלו, שעל הנישום לעמוד בהם. בהתאם
2 לסעיף 150(א) לפקודה ניתן להגיש השגה תוך שלושים יום מהמצאת השומה. כאן ההשגה
3 הוגשה בחלוף שש שנים, אך לשיטת המערער היא לא התקבלה אצלו, ונדוע לו על אודותיה
4 באקראי, לאחר שעייין באחת התשובות שהגישה רשות המיסים באחד ההליכים שהתנהלו
5 בעניינו. על רקע זה ובהתאם לסעיף 150(א) היה עליו להניח את "דעתו של פקיד השומה,
6 שהאדם החולק על השומה היה מנוע מהגיש את הבקשה תוך המועד האמור, מכל סיבה
7 סבירה אחרת".

8 המערער פנה לרשות ולא קיבל כל מענה. אכן, בכך נפל פגם בהתנהלות הרשות שהיה עליה
9 להשיב למי שפנה אליה. היא יכלה להשיב שמבחינתה אין המדובר כלל בשומה חדשה. היא
10 יכלה להפנות אותו לעורכי הדין שטיפלו אותה עת בהליכים בהוצאה לפועל. אך תחת זאת לא
11 ניתנה כל תשובה משוב ועד רע. אך בניגוד לעמדת המערער אין בכך משום הודאה של רשות
12 המיסים בנכונות ההשגה. מדובר במצב דברים בו אין תשובה. ועוד יש לקחת בחשבון שאין
13 המדובר בהגשת השגה ראשונה. הליכי השגה כבר התקיימו לפני שנים, ובעקבותיהם אף נפתחו
14 הליכי הוצאה לפועל. המערער טען לקיום אפשרות לנקוט בהליך השגה חדש. אפשרות זו כלל
15 לא הייתה מובנת מאליה בנסיבות. על רקע זה היה עליו לוודא כי אפיק ההשגה אכן מקודם,
16 והאם מבחינת הרשות ניתנה או לא ניתנה אורכה להגשתה, בחלוף השנים. והיה עליו לנקוט
17 בצעדים במישור התקיפה הישירה במקרה של אי תשובה נמשכת או חוסר רצון לטפל בהשגה.
18 אך ודאי שאין מקום לראות באי מענה, בנסיבות אלה, כבקבלת שומה. גם סעיף 152(ג) לפקודה
19 לא יוכל לסייע. סעיף זה עוסק במקרה שבו החל טיפול בהשגה אך לא ניתן לה מענה בהמשך
20 הדרך. המקרה שלפנינו אינו כזה.

21 41. על רקע זה על המערער היה למצות את צעדיו מול פקיד השומה ולאחר מכן בתקיפה ישירה
22 בבית משפט זה. המערער לא יכול היה להניח כי טענותיו לגבי השומה התקבלו סופית, ועל
23 רקע זה להגיש בקשה לתביעה כספית. ומכל מקום, שעה שמתקיימת מחלוקת בעניין זה אין
24 בית משפט השלום, במסגרת הליך אזרחי, מוסמך או צריך להידרש אליה. זאת משום
25 שבמהותה מדובר בתקיפה ישירה של שיקול הדעת השומתי, שאין בסמכותו לבחון אותה
26 בנסיבות המקרה הנוכחי.

התוצאה

27
28 42. אציע לחבריי לדחות את הערעור.
29 43. נוכח מורכבות הערעור, והצורך לבחון הליכים רבים קודמים במסגרתו, אציע לחברי לחייב
30 את המערער בהוצאות המשיבה בסך כולל של 40,000 ₪. המזכירות תעביר את הערובה על
31 פירותיה למשיבה על חשבון חיוב זה. ככל שיתרתו לא תיפרע תוך 30 יום מהיום, היא תישא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ע"א 32242-09-24 שגיא נ' רשות המיסים – מדינת ישראל

1 הפרשי ריבית והצמדה כדין מהיום.

גרשון גונטובניק, שופט
אב"ד

2

3

כבוד השופטת עינת רביד :

4

אני מסכימה.

5

6

7

8

עינת רביד, שופטת

9

10

11

כבוד השופט נפתלי שילה :

12

אני מסכים.

נפתלי שילה, שופט

13

הוחלט בהתאם לפסק דינו של כב' השופט גונטובניק, אב"ד.

14

המזכירות מתבקשת להמציא העתק מפסק הדין לצדדים, ולסגור את התיק.

15

16

נפתלי שילה, שופט

עינת רביד, שופטת

גרשון גונטובניק, שופט
אב"ד

17

18

ניתן היום, כ"ו ניסן תשפ"ה, 24 אפריל 2025, בהעדר הצדדים.

19